

Γιός της Ευδοκίας και του Μ. Καφατάρη ο γνωστός γιατρός Ευέθων (1900) παντρεμένος με τη Μαρή Φιλιππίδου από τη Λευκωσία και παιδιά τους ο γιατρός Ρένος, ο οδοντίατρος Γθαύκος και η Ήβη (Σταύρου Πατρίκιου).

Τρίτο παιδί της οικογένειας Καφατάρη η Χρυσταλλίου (1905), που παντρεύτηκε τον Χρήστο Καττάμη και έκαμαν την Κούηθα (Φοίβου Κηηρίδη) και τον Νίκο Καττάμη.

Ἡ Καστανομαλλούσα.

Μιάβ βολάν τζ' έναν τζαιρόν είσεν έναβ βασιλέαν, τζ' είσεν οὔλον οὔλον ένα γυιό. Μέραν τζαί νύχταν ήτουν άρωστος. Πού τήν ήμέραμ πού γεννήθηκεν, ώσπου τζ' έγίνην τής παντρειάς, μέραγ καλήν 'έν είδεν. Οὔλους τούς γιατρούς εκάλεσέν τους ό βασιλέας, άμμά κανένας 'έν ηὔρεν τή γιατρείαν του.

Μιάν ήμέραν επήεν εις τó παλάτιν ένας άδρωπος τζαί λαλεί του βασιλέα :

—«Είντα μοῦ διās, βασιλέα μου, νά σοῦ γειάνω τó γυιόσ σου ;»

—« Ό,τι θέλεις, γυιέ μου, λαλεί του ό βασιλέας. Θέλεις ριάλια, θέλεις μάλια, είνταμ πού θέλεις. Πέ μου νά σοῦ δώκω. Νά γειάνη ό γυιός μου θέλω, τζ' 'έμ με κόφτει.»

—«έθ θέλω με ριάλια, με μάλια, λαλεί ό άδρωπος. Θέλω νά κάμησ δικυό δοξαμένες, νά γεμώσης τή μιάν με γάλαν, τζαί τήν άλλην με μέλι, τζαί νά βκόλης τελλάλην νάρκουνται οὔλλοι οί φτωσοί νά πκιάνουν. Πού τές εὔτζές πό 'ν νά σοῦ βάλλουν, 'έν νά γειάνη ό γυιόσ σου.»

Ό άδρωπος εῖφεν, τζ' ό βασιλέας εκαμεν όπως του παράντζειλεν ό άδρωπος τζείνος. Οὔλλοι οί φτωσοί επηαίναν με τές κουζούες τους τζ' επκιάννασιμ μέλιν τζαί γάλαν πού τές δοξαμένες. Ότι τζ' επτζαιρωσαν οί δοξαμένες, ανέφανεν τζαί μιάν κοτζάκαρη με τήγ κουζούν της νά πκιάση τζαί τζείνη. Επήεν εις τή δεξαμένημ πού τó γάλαν, άμμά 'ν ηὔρε στάση. Πάει στη δοξαμένημ πού τó μέλιν, εσυνάχτην νάκκον σε μιάν γωνιάν. Ἡ κοτζάκαρη επκίαιεν έναν άβκότσουβλον* εκατέμη μέσα τζ' εσύναξέν το. Επκίαιεν τή βερκούν της τζαί τήγ κουζούν της τζ' ελάμνισεν νά πάη εσσω της.

Τζείν' τήν ώραν τó βασιλόπουλλον έγίνηκεγ καλά, τζ' εκατέμη μέσ' τήν αύλήν νά δικιανευτή* νάκκον. Αμα είδεν τήγ κοτζάκαρην, εθέλησεν νά τή

χωραττέψη, τζ' έσυρέν της μιάν πετρούαν. 'Η πετρούα έφάτζισεμ πά' στήγ κουζούν τζ' έσπασέν την. 'Η κοτζάκαρη έστάθην τζαί λαλεί του :

—«'Αχ! γυιούλλη μου, πού νάσης τὰ πολλὰ καλά, έσπασές μου τήγ κουζούμ μου, τζ' έπαθα τόσα κακά ώσπου νά τήγ γεμώσω. Τόσα κακά νά πάθης τζ' έσοϋ ώσπου ναϋρης τήγ Καστανομαλλούσαν.»

Τò βασιλόπουλλον επρόσταξεν τζ' έγεμώσαν τής κοτζάκαρης μιάνγ κούζα γόλαν τζαί μιάνγ κούζαμ μέλι τζ' επήην έσσω της, άμμά τò βασιλόπουλλον 'έν έξήχαννεν τή λέξημ πού του εΐπεν ή κοτζάκαρη για τήγ Καστανομαλλούσαν.

'Υστερα πού λλιές ήμέρες τò βασιλόπουλλον εΐπεν του βασιλέα πώς θέλει νά πάη ναϋρη τήγ Καστανομαλλούσαν. 'Ο βασιλέας 'έν έθελεν νά τόν αφήση, άμμά ύστερα έδέχτην, τζαί τò βασιλόπουλλον επκιασε στρατά. Λάμνε τζαί νά πäs, έφτασε σ' έναγ γερημότοπο τζ' είδεμ πού μακριά καπνόν νά βκαίννη πδναν τόπον. 'Εθάρημ πώς έγ' κανένα χωρκόν, έλέησά μου ήτομ μιá καλύφη τζ' ό καπνός έβκαιννεμ πού τòφ φοϋρνο. Πάει κοντά, θωρεί μιάνγ γεναίκαμ με κάτι βυζιά μάλια, τζ' εμπήέν τα μέσ' τòφ φοϋρνον τζ' έσάριζέν τον. 'Η γεναίκα όσον τζ' είδεν τò βασιλόπουλλολ λαλεί του :

—«Ποϋ εύρέθης στους τόπους μας ; Δά μέσα δά πού είμαστημ πουλλιμ πετάμενον 'έν Ισταυροπάτᾶ, τζ' έσοϋ εΐντα λο'ς ήρτες ;»

—«Μ' έγιώ 'έν ήξέρω, τζυρά, εΐντα λο'ς εύρέθηκα στοϋ 'ν τους τόπους,» τζ' έβκαλεν τος σάκκον του τζ' έδωκέν της τον νά σαρίση τòφ φοϋρνον, νά μέμ μάσεται με τὰ βυζιά της.

—«'Αφούτις/είσαι τόσογ καλός, λαλεί του, 'έν νά σοϋ κάμω τζ' έγιώ έναγ καλόν. Τώρα πό 'ν νάρτ' ό άντρας μου, άσ σ'εϋρη έτσι, 'έν νά βουττήση νά σε φάη, άμμά έγιώ 'έν νά σε κάμω μιá χτενιάν τζαί νά σε γλιτώσω.» Τζ' έδωκέν του έναμ πάτσον τζ' έγίνηκε μιá χτενιά, τζ' έβαλέν την εις τὰ μαλιά της.

'Υστερα πού λλίην ώραν άνέφανεν ό άντρας της. Μπαίννει έσσω τζαί λαλεί της :

—«'Ε γεναίκα, μυρίζει γαΐμαβ βασιλικόν έσσω μας!

—«'Εν' ή ιδέα σου, λαλεί του. Ποϋ εύρέθην τò γαΐμαν τò βασιλικόν. 'Ο δράκος εππεσεν τζ' έτζοιμήθην, τζαί τήν άλλην ήμέραμ πού τò πορνόν έσηκώθην τζ' εμπούκκωσεν τζ' έφυνεν. 'Η δρακούνα δικιά έναμ πάτσον τή χτενιάς, έκαμέν την βασιλόπουλλον τζαί λαλεί του :

—«Τωρά ποϋμαστην οί δκνό μας έλα 'πέ μου, εΐντα γυρεύεις στοϋ 'ν τὰ μέρη.»

—«'Ηρτα ναϋρω τήγ Καστανομαλλούσαν», λαλεί της τò βασιλόπουλλο.

—«'Αφούτις έγ' για τούτομ ποϋρτες, νά σοϋ παραντζείλω εΐντα νά κάμης : Σάμ πααίννης κατά 'πό δά, 'έν ναϋρης έναμ ποταμò βρωμισμένον. 'Αμα

κοντέψης, νά μεμ πής : ούφφου*! είντα βρωμισμένον νερόν! παρά νά σσύψης νά πκιῆς τζαί νά πής : Δοξάζω σε Γριστέ μου, είντα καλόν νερόν! "Αμα πής ἔτσι, 'έν νά βκῆ πού τὸμ ποταμὸ μιὰ κοπέλλα. "Εν' ἡ ἀρφή μας ἡ μιτσόττερη, τζ' ἄμα σέ δῆ, 'έν νά σέ λυπηθῆ τζ' 'έν νά σοῦ παραντζείλη είντα νά κάμης.»

Γιατί τζαί πού λαλείς, τὸ βασιλόπουλλον ἔπκιασε στράταν, τζ' ἄμα ηῦρεν τὸμ ποταμὸν τὸ βρωμισμένον, ἔκαμεν ὅπως τοῦ παραντζείλεν ἡ δρακούνα. Τὴν ὥραμ πού ἤπικιεν νερόν τζ' ἐψήλωσεμ πάνω, θωρεῖ ὀμπρός του μιὰγ κοπέλλαν τζ' ἔβκαινεμ 'πὸ μέσ' τὸ νερόν. Λαλεῖ του :

—«Ζέρω είνταμ πού θέλεις. "Εν' ἡ ἀρφή μου ἡ μῆαλη πού σ' ἔπεφεν, νά σοῦ παραντζείλω ναῦρης τῆγ Καστανομαλλούσαν. Σάμ πααίννης, 'έν ναῦρης μέσ' τῆ στράταν ἀπλούμενην τὴν ἀρφήμ μας τῆ μεσατζήν. "Αν ἔν' ἀνοιχτά τ' ἀμμάδικια της, νά καταλάβης πὼς τζοιμάται. "Αν ἔβ' βαούμενα, νά καταλάβης πὼς ἔν' ὄξυπη. Τ' ἀμματόκλαδὰ της ἔν' τόσομ μῆαλα, πού κουμποῦμ πὰ στή γῆ. Νά πκιάσης τ' ἀμματόκλαδὰ της, νά τὰ κόψης μὲ τὸ ψαλίδιν γιά ν' ἀμπλέψη νά σέ δῆ, τζ' ἄμα σέ δῆ 'έν νά σοῦ παραντζείλη ναῦρης τῆγ Καστανομαλλούσαν.»

Τὸ βασιλόπουλλον ἐλάμνισεν. Λάμνε τζαί νά πᾶς, ηῦρεν τῆ δρακούναν ἀπλούμενημ μέσ' τὸ δρόμο. Τ' ἀμμάδικια της ἤτουβ βαούμενα, τζαί τ' ἀμματόκλαδὰ της ἔκουμποῦσαχ χαμαί. Βκάλλει τὸ ψαλίδιν του τὸ βασιλόπουλλον, ἔκοφέν τα. "Η δρακούνα ἀνοιξεν τ' ἀμμάδικια της τζ' ἔσηκώστημ πάνω.

—«Δόξα σοι ὁ Θεός, λαλεῖ του, πού βρέθην τζ' ἔναμ πλάσμαν νά μὲ λυπηθῆ τζαί νά μ' ἀνοιξῆ τ' ἀμμάδικια μου, νά δῶ τζ' ἐγὼ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ζέρω είνταμ πού θέλεις. "Επεφέσ σε ἡ ἀρφή μας ἡ μιτσόττερη νά σοῦ παραντζείλω ναῦρης τῆγ Καστανομαλλούσαν. "Ακου δά. Πκιάσ' τοῦ 'ν τῆ στράτα τζαί πααίννε. Μὲν τῆ βαρυθῆς πὼς ἔμ' μακρυνά. Νά πααίννης, νά πααίννης, ὥσπου ναῦρης ἔναμ μῆαλομ πύρκο. Μέσ' τὸμ πύρκομ τζεῖνον κατοικᾶ ἡ Καστανομαλλούσα. Νά πάης 'πὸ κάτω πῶναμ παναθύριν τζαί νά φωνάξης : "Α Καστανομαλλούσα μου, κατέασ' τὰ μαλλιά σου νά βκῶ πάνω. "Ασ σ' ἀρωτήση πκοιὸς εἶσαι ; Νά τῆς πής εἶμαι ἡ μάνα σου. "Αμα τῆς πής ἔτσι, 'έν νά κατε(β)άση τὰ μαλλιά της, νά σέ βκάλη πάνω.»

Τὸ βασιλόπουλλον ἔπκιασε στράτα. Λάμνε τζαί νά πᾶς, ἔφτασε σ' ἔναμ μῆαλομ πύρκο. "Εκατάλαβεμ πὼς ἔν' ὁ πύρκος τῆς Καστανομαλλούσας τζ' ἔστάθημ 'πὸ κάτω τζ' ἐφώναζε :

—«"Α Καστανομαλλούσα, κατέασ' τὰ μαλλιά σου νά βκῆ πάνω ἡ μάνα σου, τζ' ἔμ' ποσταμένη.»

"Η Καστανομαλλούσα ἐπίστεψεμ πὼς ἔν' ἡ μάνα της, τζ' ἐκρέμμασεν τὰ μαλλιά της πού τὸ παναθύριν. Τὸ βασιλόπουλλον ἔπκιασέν τα τζ' ἔβκημ

πάνω. "Όσον τζ' είδεν το ή Καστανομαλλούσα, ἔτσι ὁμορφον, τζ' ἔτσι γελαστόλ λαλεί του :

—«Είπες πῶς είσαι ή μάνα μου, για νά μου γελάσης νά σε βγάλω πάνω, ἀμμά 'ν ἐγελάστηκα ἐγιώ. "Έτσι λεβέντην ἐγύρευκα τομ πού τζαιρό. 'Εσοῦ ἔμ' πού γελάστηκες, γιατί ἔχω μιὰμ μάνα δρακούνα, τζ' ἀμα ἔρτη τζ' εὔρη σε δά μέσα, 'έν Ιγλιτώννεις πού τὰ σέρκα της' 'έν νά σε φάη, ἀμμά ἔννοια σου. 'Εγιώ 'ν νά σε γλιτώσω. "Αμα ἔρτη, 'έν νά ντζίσω πάνω σου, τζ' 'έν νά γενῆς ἔναγ κουμπίν, τζ' 'έν νά σε πκιάσω νά σε χώσω μέσ' στόγ κόρφομ μου.»

"Υστερις πού λλιον ἤρτεν ή μάνα τῆς Καστανομαλλούσας. "Ότι τζ' ἄκουσεν τῆ φωνήν της, ἔκαμεν τὸ βασιλόπουλλογ κουμπίν, τζ' ἔχωσέν το μέσ' τὸγ κόρφομ της. 'Εκατέασεν τὰ μαλιά της τζ' ἔβκαλεν τῆμ μάναν της πάνω. "Όσον τζ' ἔμπημ μέσ' τῆγ κάμαρη, λαλεί της :

—«Κόρη, μυρίζει γαῖμαβ βασιλικόν. Ποιὸς ἤρτεν ἔσσω μας ;

—«Κανένας, μανά, λαλεί ή Καστανομαλλούσα. Ποιὸς 'έν νά καταδεχτῆ νάρτη ἔσσω μας μέσ' τοῦ 'ν τὸγ γερημότοπομ πού εἶμαστη.»

"Υστερις πού λλιον ἤρτεν τζ' ὁ τζύρης της, ἕνας ἀρκόδρακος, τζ' εἶπεν της τζαι τζεῖνος τὰ ἴδια, ἀμμά ή Καστανομαλλούσα, εἶπεν του πῶς ἔν' ή ἰδέα του τζ' 'έν ἤρτεν κανένας ἔσσω τους.

Τέλος πάντων, νά μὲν τὰ πολλυλοοῦμεν, ὕστερις πού λλιον ἐνύχτωσεν, τζ' ὁ δράκος τζ' ή δρακούνα ἐδειπνήσαν τζ' ἐππέσαν. Τῆν ἄλλην ήμέραμ πού τὸ χάραμαν τοῦ φοῦ ἐσηκωστήκαν τζ' ἐβάλαν τῆγ Καστανομαλλούσαν τζ' ἐκατέασέν τους με τὰ μαλιά της τζ' ἐφύασιν. "Ότι τζ' ἐφύαν, ἔπκιαεν τὸ κουμπίν τζ' ἔκαμέν το βασιλόπουλλον. Οὔλλη μέρα ἐθῶρεν το τζ' ἔκαμάρωννέν το τζ' ἐγλυκοσυντυχάνων τζ' οἱ δκυό. Κατὰ τὰ δειλινά, ὅτι τζ' ἄκουσεν τῆφ φωνήν τῆς μάνας της, δικιᾶ τοῦ βασιλόπουλλου ἔναμ πάτσον, ἔκαμέν το μιὰγ καρφίτσαν τζ' ἔβαλέν τῆμ πά' στά μαλιά τῆς τζεφαλῆς της. "Ότι τζ' ἔμπην ἔσσω ή δρακούνα ή μάνα της, πάλαι εἶπεν της πῶς μυρίζει γαῖμαβ βασιλικόν. Τὰ ἴδια τζ' ὁ τζύρης της, ἀμμά ή Καστανομαλλούσα ἐκατάφερέν τα τζ' ἔβκαλέν τους πού τῆν ἔννοιαν. 'Εδειπνήσαν τζ' ἐππέσαν τζαι πού τὸ πορνὸν πάλ' ἐφύασιν. "Ότι τζ' ἐφύαν, ή Καστανομαλλούσα πάλ' ἔκαμεν τὸ βασιλόπουλλον ὅπως ἤτουν, τζ' ἐκάτσαν τζ' ἔσουντυχάνων.

Σάν ἔσουντυχάνναλ λαλεί του :

—«'Ελα, ἔλα, πέ μου, εἶντα γυρεύκεις στοῦ 'ν τὰ μέρη τζ' ἤρτες ;»

—«'Εν' ἔσέναμ πού γυρεύκω, λαλεί της, τζ' ἤρτα νά σ' εὔρω, νά σε παντρεντώ.»

"Ότι τζ' εἶπεν της ἔτσι ἐσηκώστημ πάνω τζ' ἔπκιασεμ μαγιές τζ' ἄλειψεν οὔλλα τὰ πράματα τοῦ σπιδκιοῦ, γιατί εἶχαν τὸ σύστημα νά συντυχάνουν τζαι νά λαλοῦν εἶνταμ πού 'γίνημ μέσ' τὸ σπίτι. Μὲ τὲς μαγιές πού τοὺς

έβαλεν, 'έν έσυντύχαννεγ κανέναν. "Όπως τζ' άν ήτουν έξήχασεν ν' άλείψη τὸ γτίν τζαί τὸ γτοςέριν, τζ' έπήγε κοντά στο βασιλόπουλλον τζαί λαλεί του :

—«Χάτε. Σήκου νά φύωμεν τωρά, τωρά.»

'Εκατεήκαμ πού τὸμ πύρκον τζ' έπκιάσα στράταν. "Ώσπου νά νυχτώση έπτήγαμ μίλια μακριά.

"Ότι τζ' ένύχτωσεν, έπήεν ή δρακούνα στομ πύρκο. Φωνάζει : «"Α Καστανομαλλούσα, κατέασ' τά μαλλιά σου νά βκῆ πάνω ή μάνα σου.» Μέ μαλιά κατεαίνουμ μέ κόρη φαίνεται. 'Ερκεται ό τζύρης, τά ίδια. Φωνάζουν τζ' οί δκυό 'πό κάτω, μέ φωνήμ μέ καλαπάν.* Σάν έφωνάζαν, άκούουν τὸ γτίν τζαί τὸ γτοςέριν τζαί λαλεί :

—«'έν έσει κανέναν έσσω. 'Η Καστανομαλλούσα έφυεμ πού τὸ πορνόμ πού φύετε μ' έναν όμορφον νέο.»

'Ό δράκος έπκιασε στράταν. 'Εβοῦρασ σάν τὸν άνεμο. 'Η Καστανομαλλούσα είσεν τήν έννοιαν πώς 'έν νά ππέσουν ταπισόν τους, τζαί κάθε λλιον έλάλεν τοῦ βασιλόπουλλου νά παρατηρᾶ πίσω τους άφ φαίνεται κανένας. Τὸ βασιλόπουλλον έπαρατηήραν, άμμά 'ν έθῶρεγ κανέναν. Πριν νά σκοτεινιάση, παρατηρᾶ τὸ βασιλόπουλλο, θωρεί έναν άσπροσ σύννεφον τζ' έρκεται.

—«Μέφ φοῶσαι, λαλεί του ή Καστανομαλλούσα. "Έν' ό τζύρης μου. "Αν ήτουμ μαῦρον τὸ σύννεφον, έθε' ν νάν' ή μάνα μου, τζαί κακά τήν είχαμεν άν ήτουν τζείνη.»

'Η Καστανομαλλούσα έβκαλεμ πού τήμ πούγκαν της ένα χτένιν, έναμ πολυφαίο* σαπούνι, τζαί μιάν άλοιφή. Βάλλει λλίην άλοιφήμ πά' στο κτένιν, έγίνην άλετρο. Βάλλει λλίημ πά' στο σαπούνιν, έγίνημ κουτσιά. Βάλλει λλίην τοῦ βασιλόπουλλου, έγινήκασι δκυό βουδκια. Βάλει τζαί λλίημ πάνω της έγίνηβ β ο η λ ά τ η ς τ ζ ' έφαινετουσ σάν έναγ γέρο, πουσπερνεν κουτσιά.

"Ύστερις πού λλίην ῶραν έφτασεν τζά 'μαί ό δράκος τζαί λαλεί :

—«Γέρο, 'έν είς κανέναγ κοπέλλιν τζαί καμμιάγ κοπελλούαν νά ρέσσουμ πού δά 'μαί ;»

—«Κουτσιά σπέρνω!» λαλεί του ό γέρος.

Ξαναρωτᾶ ό δράκος, «κουτσιά σπέρνω!» λαλεί του ό γέρος.

—«'Ανάθεμάσ σε πατσόγερε,* λαλεί του ό δράκος. 'Εγιώ άρωτῶ σε άν είς τήγ κόρημ μου νά ρέσση 'πό δα 'μαί, τζ' έσοῦ λαλείς μου «κουτσιά σπέρνεις», τζ' έστράφημ πίσω.

"Ότι τζ' έφυεν ό δράκος, ή Καστανομαλλούσα έκαμεμ μαγιές τζ' έγίνην τὸ βασιλόπουλλον τζαί τζείνη ὅπως ήτουμ πρῶτα.

'Ό δράκος έπήεν είς τὸν πύρκον του τζ' ηῦρεν τή δρακούναν τζ' είπεν της πώς έκοψεμ μίλια άμμά 'ν τήν έφτασεν τήγ κόρην τους. «Ηῦρα, λαλεί της,

μανιχὰ ἓνα γέρον τζ' ἔσπερνευ κουτσιὰ, τζ' ἀρώτησά τον ἄν τήν εἶεν, τζ' ὁ γέρος οὐλον τζ' ἐλάλεν μου «κουτσιὰ σπέρνει». Ἐθυμώθηκα τζ' ἐγὼ τζ' ἔστράφηκα.

—«Κρίμα στὸ γ κόποσ σου! λαλεῖ του ἡ δρακούνα. Τζεῖνος ὁ γέρος ἔν' ἡ κόρη μας, τζ' ἐγάλασέσ σου, κακορίζιτζε. Στράφου πίσω γλήορα νὰ πκιάης τὸ γ γέρον τζαὶ τὰ βούδκια νὰ μοῦ τὰ φέρης.»

Ἄ δράκος ἔππεσε στὰ βούρη, τζ' ἐπῆαινεν σὰν τὸν ἄνεμον. Ἡ Καστανομαλλούσα εἶσεν τήν ἔννοϊαν μέμ πα τζαὶ ξανάρτη ὁ τζύρης της γιά* ἡ μάνα της, τζ' ἐπαρτήσαν κάθε τσιμπίμ*, πότε τζεῖνη, πότε τὸ βασιλόπουλλο. Σὰν ἐπααῖνναθ θωροῦν ἓνα ἄσπροσ σύννεφον τζ' ἔρκετον. Στὴ στιμὴν ἡ Καστανομαλλούσα ἐγίνηκε μιὰ ἐκκλησιὰ τζ' ἔκαμεν τζαὶ τὸ βασιλόπουλλον ἓνα γ καλόηρον τζ' ἔλουτοῦρκαμ μέσα.

Ἄμα ἔφτασεν ὁ δράκος τζὰ 'μαί, ἐμπέημ μέσ' τήν ἐκκλησιὰν τζ' ἀρώτησεν τὸμ παπάν ἄν εἶδεγ καμμιὰ γ κοπέλλαν νὰ ρέσση πού τζὰ 'μαί. Ὁ παπάς ἔν τοῦ ἄπάνταν. Ἐμάσεται τὴ δουλειὰν του : «Κύριε ἄλῆσον, Κύριε ἄλῆσον Ζανάρωτᾶ τον, Κύριε ἄλῆσον, Κύριε ἄλῆσοι, λαλεῖ. Ὁ δράκος ἔθυμώθη τζ' ἐλάμνισεν νὰ φύη. Ὅτι τζ' ἔφυεν, ἡ Καστανομαλλούσα ἐγίνημ πάλαι σὰν ἦτον τζ' ἔκαμεν τζαὶ τὸ βασιλόπουλλον, τζ' ἐπκιάσα στράταν.

Ἄ δράκος ἔφτασε στὸμ πύρκον του τζ' ἠῦρεν τὴ δρακούναν τζ' ἐκάθετου δικαιοῖσμένη.

—«Ποῦ 'ν τὴ γ κόρημ μου ;» λαλεῖ του. Γιατ' ἔν τὴν ἔφερες ;»

—«ἔν τὴν ἠῦρα, λαλεῖ της ὁ δράκος. Ἡῦρα μανιχὰ μιὰν ἐκκλησιὰν τζ' ἓνα γ καλόηρον τζ' ἔλουτοῦρκαμ μέσα. Ἀρώτησά τον δκυὸ τρεῖς βολῆς ἄν εἶδεγ καμμιὰ γ κοπέλλαν νὰ ρέξη πού τζὰ 'μαί, τζαὶ τζεῖνος ἐλάλεμ μου : «Κύριε ἄλῆσον, Κύριε ἄλῆσον». Ἐθυμώθηκα τζ' ἐγὼ τζ' ἔστράφηκα.

—«Εἶσαι πελλός, τζ' ἀρκόπελλος,* λαλεῖ του ἡ δρακούνα. Ἡ ἐκκλησιὰ ἔν' ἡ κόρη μας, τζ' ὁ καλόηρος ἔν' ὁ νιὸς πού τὴν ἐπῆρεν. Τὸ γτὶν τζαὶ τὸ γτοσέριν ἔμ μᾶς τὸ εἶπασι ; Κάτσε τζὰ 'μαί τζ' ἔν νὰ πάω γιὼ νὰ τῆφ φέρω.»

Ἡ δρακούνα ἐπκίασε στράτα. Ἐβούρασ σὰν τὸσ σίφφωναν.

Ἡ Καστανομαλλούσα τζαὶ τὸ βασιλόπουλλον ἐπααῖνναν τζαὶ κάθε λλίον ἔθωροῦσαν τζαὶ πίσω τους, γιατί ἔλαμνεν τους ἡ ἔννοια μέμ πα τζ' ἔρκεται ἡ δρακούνα. Ἄμα ἐπῆα γ καμπόσον τόπον, δικλᾶ πίσω ἡ Καστανομαλλούσα, θωρεῖ ἓνα μ μαῦροσ σύννεφον τζ' ἔρκεται. Λαλεῖ τοῦ βασιλόπουλλου :

—«Κατύση* μας! ἔρκεται ἡ μάνα μου.»

Βκάλλει μάνι μάνι τῆς μαγιῆς πού τῆμ πούγκαν της, ἔκαμεν τὸ κτένι μιὰ βαθκειὰ λίμνη, τζαὶ τὸ βασιλόπουλλο ἓνα μ πάπιρο,* τζ' ἐγίνην τζαὶ τζεῖνη μιὰ πατίρα.* Λαλεῖ τοῦ βασιλόπουλλου :

—Ἄμα κοντέψ' ἡ μάνα μου, ἔν νὰ σταματήση στὴν ἄκραν τῆ λίμνης τζ'

ἔν νά μοῦ φωνάζη : «Ἐλα παπιρού μου, ἔλα κοντά μου!» Ἐγὼ ἔν νά κάμνω πῶς θέλω νά πάω κοντά της, ἀμμά ἔσου νά με βουράς πού ταπισόν τζαί νά μέμ μ' ἀήνεις. Τζείνη ἔν νά φωνάζη τζ' ἔμειν νά μπλέωμεν γυρόγ γυρό μέσ' τῆ λίμνη. ἔν νά δοτζιμάση νά μπῆ μέσα νά με πκιάση, ἀμμά νά μέφ φοηθῆς, γιατί ἔβ' βαθκειά ἡ λίμνη.»

Γιατί τζαί πού λαλεῖς, ἡ δρακούνα ἤρτε στήν ἄκραν τῆ λίμνης τζ' ἐφώναζεν :

—«Ἐλα παπιρού μου, ἔλα στὰ βυζιά τῆς μάνας σου, σάν ἡσουμ μαθημένη.

Ἐλα, χαρῶ σε, ἔλα τζαί καρτεροῦσ σε τὰ βυζιά σου.»

Ἡ παπίρα ἐλάμνισεν νά-πάη, ἀμμά ὁ πάπιρος ἐβουῦραν τημ πού ταπισόν, τζ' ἐμπαινεν ὀμπροστά της, τζ' ἀντίκοβκέν την. Ἐμπλέασιν τζ' οἱ δκυὸ μέσ' τῆ λίμνην, τζ' ἡ δρακούνα ἐφώναζεν :

—«Ἐλα πάπια μου. Ἐλα στὰ βυζιά τῆς μάνας σου!»

Στήμ πολλήν ὥραν ἡ δρακούνα ἐμπηκεμ μέσ' τῆ λίμνην, ἀμμά ἔν ἐμπόρησεν νά κοντέψη τῆς παπίρας, γιατί ἤτουβ βαθκειά ἡ λίμνη τζ' ἄλλο λλίον νά πνιῆ. Ἐβκεν τζαί τζείνη ἔξω θυμωμένη, τζ' ἐλάμνισεν νά φύη. Ὅτι τζ' ἐφυνεν ἡ δρακούνα, ἡ Καστανομαλλούσα ἐγένηκεν ὀπως ἤτουν, τζ' ἔκαμεν τζαί τὸ βασιλόπουλλον, τζ' ἐπκιάσασισ στράταν. Ἐπαρπατούσασιν δκυὸ μέρες. Ὅτι τζ' ἐκοντέψασιν εἰς τῆμ πολιτείαμ πούτουν τὸ παλάτιν τοῦ βασιλόπουλλου, ἐκάτσαν νάκκον νά ξηποσταθοῦν. Τζά ἔμαί τὸ βασιλόπουλλο λαλεῖ τῆς Καστανομαλλούσας :

—«ἔν ἔσ' σωστόν νά πᾶμε ἔτσι στὸ παλάτιμ μου. Νά μείνης δά ἔμαί, νά πάω νά φέρω ροῦχα καλὰ νά στολιστῆς, τζαί νά φέρω τζαί βάγιες νά σέ βάλουμ μέσ' τῆμ μέση νά πᾶμε.»

—«Πάαιννε, λαλεῖ του ἡ Καστανομαλλούσα, ἀμμά νᾶσης τὸν νοῦ σσου, νά με δεχτῆς νά σέ φιλήση με ἄδρωπος με γενάικα, με ἡ μάνα σου με κανένας, γιατί ἄσ' σέ φιλήσουν ἔν νά με ξηχάσης, τζ' ἔν νά μείνω δά ἔμαί μανισῆ μου.»

—«Καλόλ λαλεῖ της τὸ βασιλόπουλλον, τζ' ἐλάμνισεν τζ' ἐπήεν. Ἄμα ἐμπηκεν εἰς τὸ παλάτιν τζ' εἶδεν το ἡ μάνα του, ἐβαλέν το στήν ἀγκαλιάν της τζ' ἔδοτζιμάσεν νά τὸ φιλήση, ἀμμά τὸ βασιλόπουλλον ἔν ἐδέχτην.

Λαλεῖ του ἡ μάνα του :

—«Τζαί πού ἡσουγ, γιουύλλη μου, τόσον τζαιρόν ; Ἐμεῖς ἔθαρῆαμεν* πῶς ἐπέθανες, τζαί πούρτες τζ' εἶδασ σε τ' ἀμμάδικια μου ἔμ μ' ἀήνεις νά σέ φιλήσω ; Ἐπήασιν τζ' ἐκάτσασι μέσ' τῆγ κάμαρη, τζαί τὸ βασιλόπουλλον ἔκαμεν της τῆ ξήση τὰ ἔπαθεν, τζ' εἶπεν της πῶς ἡῦρεν τῆγ Καστανομαλλούσαν τζ' ἔφερέν την, τζαί πρέπει νά σάση ροῦχά τζαί νά πῆ σπές βάγιες νά σαστοῦν τζ' ἔν νά πάη νά τῆφ φέρη. Ἐδωκεν τζαί διαταῆν νά καλέσουν δικιολιά τζαί λαοῦτα, τζαί νά στήσουν τραπέζια, νά καλέσουν τὸγ κόσμον νά γενῆ περιχάρηση.* Ὑστερα εἶπεν τῆς μάνας του :

—«Είμαι πολλά ποσταμένος, μανά, τζ' ὥσπου νά σάσης τὰ ρούχα τζαί νά σαστοῦν τζ' οἱ βάγιες ἔν νά πά' νά ππέσω νάκκον νά τζοιμηθῶ.»

—«Καλόγ γυιέ μου, εἶπεν ἡ μανά του.»

Ἡ μανά του ἐπρόσταξεν τζ' ἐστρώσαν του τὸ κρεβάτιν του τζαί τὸ βασιλόπουλλον ἐτζοιμήθη. Ὑστερις ἐπρόσταξεν νά γενοῦν ὄσα τῆς εἶπεν ὁ γυιός της, ἀμμά ἐκρουζεν ἡ καρκιά της πὸ ἕν τὴν ἀηκεν νά τὸφ φιλήση. Ἄμα ἐποτζοιμήθη τὸ βασιλόπουλλον, ἐπῆεμ πατίμ* πατίν, ἀνοιξεν τὴν πόρταν τζ' ἐπῆεγ κοντά του τζ' ἐφίλησέν τον σάν ἐτζοιμάτου, τζ' ἔφυνεν.

Ὑστερις πὸν ἄλλην ὥραν ἐξύπνησεν τὸ βασιλόπουλλον τζ' ἔβκημ πὸν τῆγ κάμαρη. Λαλεῖ του ἡ μανά του :

—«Ἄτε γυιέ μου, ἔν ἔτοιμα οὔλλα, τζαί τὰ ρούχα, τζ' οἱ βάγιες, τζαί τὰ τραπέζια, τζ' οἱ δκιολάρηες. Ἐν ὥρα νά πάην νά φέρης τῆγ Καστανομαλλούσαν. Ἐγινήκασιν οὔλλα σάν ἐπρόσταξες.»

—«Ἐγίῶ ἕν ἐπρόσταξα τίποτε,» λαλεῖ της τὸ βασιλόπουλλο.

—«Τζαί γυιέ μου, ἔμ μοῦ εἶπες νά σάσω τὸ, τζαί τὸ, τζ' ἔν νά πάην νά φέρης τῆγ Καστανομαλλούσαν ;»

—«Ἐτσι πράμαν ἔσ σου εἶπά, λαλεῖ της τὸ βασιλόπουλλον.

Ἡ Καστανομαλλούσα καρτέρα, καρτέρα, τὸ βασιλόπουλλον ἔν ἐφάνην. Ἐκατάλαβέν το πὸς τὸ φίλησεν ἡ μανά του, τζ' ἐξήχασέν την, τζ' ἐσκέφτετον εἶντα νά κάμη. Τζά ἔμαι κοντά εἶσε μιὰ βρύσην τζαί μιὰ δοξαμένην, τζαί κοντά στη δοξαμένην εἶσεν ἕναμ μῆάλον δεντρόν. Ἐσκέφτην νά βκῆ πά' στοῦ δεντρόν νά χωστή μέσ' τὰ κλωνιά του, νά μὲν τῆ δῆ κανένας, ὥσπου νάρτη τὸ βασιλόπουλλον. Ἐβκημ πά' στοῦ δεντρόν τζ' ἐχώστημ μέσ' τὰ κλωνιά του, ἀμμά τζά ἔμαι πὸκατσεν, ἐφαίνετον ἡ ὄσειά της, μέσ' τῆδ δοξαμένη, γιατί ἤτουν ἕνας κλώνος πὸν πῆαινεν ἴσια, πὸ πάνω πὸν τὸ νερόν.

Πὸν τῆ βρύσην τζείνην ἐπηαίνναν τζ' ἐγεμώνναν οἱ δοῦλες τοῦ βασιλέα, τζαί μιὰν ἡμέραμ πὸν ἐπῆεν ἡ μαύρη ἡ δούλα νά γεμώση τῆγ κούζαν της, τῆν ὥραμ πούσσυπεν νά γεμώση, εἶδεμ μέσ' τῆ δοξαμένην τῆν ὄσειάμ μιὰς ὁμορφης κοπέλλας. Ἡ μαύρη ἐσεῖττανεύτην* τζ' ἐπαρτήρησεμ πά' στοῦ δεντρόν. Ὅτι τζ' εἶδεν τῆγ κοπέλλαν τζεῖ πάνω, λαλεῖ της :

—«Τζ' εἶντα λο'ς ἐξέης τζεῖ πάνω, κοκώνα μου ;»

—«Ἐβαλα σπόντες τζ' ἐξέηκα», εἶπεν της ἡ Καστανομαλλούσα.

Πάει τζ' μαύρη, ἠῦρεγ καμπόσες σπόντες, ἐκάρφωσέν τες πά' στοῦ δεντρόν, τζ' ἐδοτζίμασεν νά βκῆ πάνω, ἀμμά οἱ σπόντες ἐξηκαρφώνουνταν τζ' ἐμπαίννασιμ πάνω της. Ἐγίνην ὄλογαίματη, τζ' ἐπκιάσεν τὰ κλάματα γιά νά τῆλ λυπηθῆ ἡ Καστανομαλλούσα. Ἐθελεν τζαί καλὰ νά βκῆ πά' στοῦ δεντρόν.

Λαλεῖ της ἡ μαύρη :

—«Πέ μου, νά χαρής, είντα λο'ς έβκης τζεί πάνω. Μέ τές σπόντες έγίνηκα όλογαίματη.

Ή Καστανομαλλούσα έλυπήθη την τζαί λαλεί της :

—«Νά σοϋ κατεάσω τά μαλιά μου, νά τά πκιάσης νά βκῆς πάνω άφοϋ'ς τó θέλεις,» τζ' έκατέασέν της τά μαλιά της τζ' έβκημ πάνω ή μαύρη. "Αμα έβκην, άρώταν τημ πόθθεν ένι, ποιά ένι, τζ' είντα λο'ς εύρέθην τζά 'μαί, τζ'ή Καστανομαλλούσα είπεν της οϋλλην τήν άλήθεια, γιατί 'έν έβαλεγ κακό στόν νοϋν της. Ή μαύρη, σαν έσυντυχάνναν, έλάλεν τῆς Καστανομαλλούσας : «Σύρτου νάκκον τζείθθε μέρου, νά κάτσω καλλίττερα.» Κάθε λλίον έλάλεν της : «Σύρτου τζείθθε μέρου νά κάτσω καλλίττερα, σύρτου νάκκον τζείθθε μέρου νά κάτσω καλλίττερα», ή Καστανομαλλούσα έτάβραν τζείθθε μέρου, τζείθθε μέρου, ώσπου τζ' έφτασε στήν άκραν τοϋ κλώνου. Ή μαύρη δικιά της μιάγ κουνγκιάν*, έριψέν τημ μέσ' τῆ δοξαμένην. Ή Καστανομαλλούσα άμα τζ' έππεσεμ μέσ' τῆ δοξαμένην έγίνην έναν όλόγρυσσο ψάρι.

Ή μαύρη έμεινεμ πά' στό δεντρών τζ' έκαρτέραν τó βασιλόπουλλον. "Αμα άρκησεν νά πάη στό παλάτιν, έπῆεν τó βασιλόπουλλον νά δῆ είντα 'παθεν. Πάει στή δοξαμένην, 'έθ θωρεί κανέναν. Θωρεί τó ψάριμ μέσ' τῆ δοξαμένην, έποθαμάστην τζαί λαλεί :

—«Είντα όμορφο ψάρι!»

Πολοάται τζ' ή μαύρη 'πό πά' στό δεντρών τζαί λαλεί :

—«Ίναι, ίναι, άηκές με δά 'μαί τζ' έφνες, τζαί τωρά έν' όμορφον τó ψάρι! 'Ο Θεός ίθαίρει τά έτράβησα πού με ζήχασες τζ' έβκηκα πά' στό δεντρών τζαί καρτερώ σε.»

Δικλά τó βασιλόπουλλομ πάνω, θωρεί μιάμ μαύρην τζαί κάθεταί. Λαλεί της : «'έν είσαι σοϋ πού άηκα δά μαί, γιατί είσαι όλόμαυρη έσούνι. Τζείνη π' άηκα ήταν άσπρη, σιονάτη.»

—«'Εγιώ είμαι, λαλεί του, τζ' έμαύρισα πού τόν ήλιον τζαί τó μαράζιν.»

Λαλεί της τζαί τó βασιλόπουλλον :

—«Καλάν, τά σείλη σου είντα λο'ς έμηαλύναν τζ' έκρεμμαστῆκαγ κάτω ;

—«'Εμηαλύναμ πού τά κλάψε κλάψε, λαλεί του.

Τέλος πάντων τó βασιλόπουλλον έπίστεψεν τζ' ή μαύρη έκατέμ πού τó δεντρών τζ' έπῆαν έσσω τζ' έπαντρεύτην την τó βασιλόπουλλον, άμμά 'ν τήν άγάπαν. Κάθ' ήμέρα έπήαινεν στή δοξαμένην τζ' έθώρεν τó ψάριν. Ή μαύρη ήτουν νά τσακρίση πού τó κακόν της. "Ωσπου έθώρεν τó βασιλόπουλλον νά πηαίννη νά θωρῆ τó ψάριν, ήτουν νά φάη 'πό πάνω της. Μιάν ήμέραν έπαιξεν τόν άρωστάν. Γιατροϋς γιατρικά, ή μαύρη 'έγ γειανίσκει. Καταφέρνει τού γιατρών τζαί λαλεί τοϋ βασιλόπουλλου νά τήν ταίση ψάριν.

Ἄρωτᾶ την τὸ βασιλόπουλλον εἶντα λοῆς ψάρι θέλει νὰ τῆς φέρη, λαλεῖ του νὰ τῆς φέρη τὸ ψάριμ ἔπο μὲς τῆ δοξαμένην.

Τὸ βασιλόπουλλον εἶπεν της, ἔγ κρίμα νὰ τὸ σκοτώσῃ ἔτσι ὁμορφομ πῶνει, ἀμὰ ἡ μαύρη τζεῖνον ἔθελεν. Τὸ βασιλόπουλλον ἔπκισεν τὸ ψάριν τζεῖ ἔφερέν το στο παλάτιν. Ἐψῆσαν το τζεῖ ἔδωκαν το τῆς μαύρης τζεῖ ἔφαν το. Τὰ κόκκαλά του ἐπέταξέν τα πού τὸ παναθύριμ μέσ τὸ περβόλι. Τζεῖ μαῖ πού ππέσαν τὰ κόκκαλα ἐβλάστησαν ἕνα τζυπαρίσι τζεῖ κάθ ἡμέρα ἐμηαλύνισκεν. Ὑστερις πού λλίον τζεῖαιρόν ἐξητρούλλισεν* τὸ παλάτιν.

Ἡ μαύρη, ὅτι τζεῖ ἔφαν τὸ ψάριν, ἔγειανεν τζεῖ ἔσηκώστην, ἀμὰ τὸ βασιλόπουλλον ἔν τὴν ἀγάπαν πάλαι. Ἄρεσέν του κάθε μεσομέριν νὰ πηαίννη νὰ τζοιμάται στο σσιός* τοῦ τζυπαρισσιού. Ἡ μαύρη ὥσπου τὸ ἔθῶρεν ἔν τὸ εἶσεχ χῶνεψη. Μιὰν ἡμέραν ἔππεσεν ἄρωστη τοῦ θανατᾶ. Μὲ οἱ γιατροί μπαίννουμ πάνω της μὲ τὰ γιατρικά. Ἐφέρασι μιὰμ μάλιστα νὰ τῆς κάμη μαγιές, τζεῖ ἡ μαύρη ἔβαλεν τημ πάνω νὰ πῆ πῶς οἱ μαγιές της ἔμ πκιάννου, γιατί κωλυεῖ τὸ τζυπαρίσι. Ἄν τὸ κόψουν, ἔν νὰ γενῆ καλά.

Τὸ βασιλόπουλλον ἔν ἐδέχεται, ἀμὰ ἔντα νὰ κάμη. ἔπὲ ὁ ἕνας, ἔπὲ ὁ ἄλλος, ἐδέχτην. Ἐβαλε δύο ροκόπους* τζεῖ ἐποχῶσαν τὲ ρίζες του τζεῖ ἔκοψαν της, τζεῖ τὸ τζυπαρίσι ἀπλωσεμ μέσ τὸ περβόλι. Ἡ μαύρη ἐγίνηγα καλά τζεῖ τὸ βασιλόπουλλον ἔβκαλε διαταῆν νὰ πᾶν οὔλοι οἱ φτωσοὶ νὰ κατακόψουν τὸ τζυπαρίσι τζεῖ νὰ πκιάσουν τὰ ξύλα. Ἐπήασιγ καμπόσοι μὲ τὰ τσηκκούρα τους τζεῖ ἔκατακόψαγ καμπόσον τζεῖ ἔπκιάαν τὰ ξύλα τζεῖ ἐφύασιν. / Στὰ ὑστερινὰ ἐπῆεν τζεῖ μιὰ κοτζάκαρη μὲ τὸ τσηκκούρι* της τζεῖ ἀρκίνησεν νὰ κόβκη ἕναγ κλῶνο. Σὰν ἔτσηκκούραν τὸγ κλῶνον, ἀκούει μιὰφ φωνὴν τζεῖ λαλεῖ :

—«Γιάλι ἄλι, θκειά, τζεῖαι πονῶ».

Ἡ κοτζάκαρη ἐξηππάστην τζεῖ ἔτραβήχτημ πίσω. Ξαναδοτζίμάζει, ἀκούει τὰ ἴδια. Ἐπαραίτησεν τζεῖ ἔστάθην δικαλοῖσμένη* Σὰν ἔστέκετου, θωρεῖ μιὰν ὁμορφη κοπέλλαν νὰ βκαίννη ἔπο μέσ τῆγ κόρμην τοῦ τζυπαρισσιού. Ἡ κοπέλλα ἐπῆεγ κοντὰ της τζεῖ λαλεῖ της :

—«Νὰ χαρῆς, θκειά, ἔπαρ μ' ἔσσω σου, τζεῖαι νὰ σοῦ πῶ τὰ πάθη μου.»

Ἐλαμνίσασιν τζεῖ οἱ δικὸ τζεῖ ἐπῆαν ἔσσω τῆς κοτζάκαρης. Ὡσπου νὰ πᾶσιν, εἶπεν της τὴν ἱστορίαν τῆς μάνας της, τοῦ τζυροῦ της, τοῦ βασιλόπουλλου, τῆς μαύρης, τοῦ ψαρκού, τζεῖ πῶς ἐβλάστησεμ πού τὰ κόκκαλά του τὸ τζυπαρίσι. Ἡ κοτζάκαρη ἐλυπήθην τὴν τζεῖ ἀηκέν τηγ κοντὰ της. Ἡ κοπέλλα ἐκένταμ μαντήλια, τζεῖ ἡ κοτζάκαρη ἐγύριζεν τζεῖ ἐποῦλεν τα. Μιὰν ἡμέραν ἐπῆεν τζεῖ εἰς τὸ παλάτιν τζεῖ ὄσα εἶσεν, ἐβόρασέν τα οὔλα ἡ μαύρη. Ἄμα ἦρτεν τὸ βασιλόπουλλον, ἔδειξέν του τα, τζεῖ ἀρέσαν του πολλὰ, ἀμὰ εἶπεν του πῶς ἔν τζεῖειν πού τὰ κέντησεν. Μιὰν ἄλλην ἡμέραν ἡ κοπέλλα ἐκέντησε

πά' σ' έναμ μανήλι τὸ βασιλόπουλλον, τὸ ἴδιον τὸ ἀπαράλλαχτον. Ἡ κοτζάκαρη ἐπήρην το στοῦ παλάτιν τζ' ἐγόρασέν το ἡ μαύρη. Ἄμα ἦρτεν τὸ βασιλόπουλλον ἔδειξέν του το, τζ' εἶπεν του πὼς ἔν' τζείνη πού τὸ κέντησεν. Τὸ βασιλόπουλλομ ποῦ νὰ ξέρη, ἐπίστεπεν.

Μιάν ἡμέραν τὸ βασιλόπουλλον κατὰ λαχοῦ* ἔρεξεμ πού τὸ στενὸν τῆς κοτζάκαρης, τζ' εἶδεν τῆγ κοπέλλαν πού κάθετον εἰς τὸ παναθύριν τζ' ἐκένταν. Ἄρεσέν του πολλὰ τζαὶ κάθ' ἡμέρα, πού ἐπήαινεν τζυνηίν, ἔρεσεμ πού τὸ στενὸν τῆς κοτζάκαρης τζ' ἐθῶρεν τῆγ κοπέλλαν. Στὲς πολλὲς βολὲς ἦρτεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ Καστανομαλλούσα, τζ' ἔθελεν νὰ καταλάβη ἂν ἦτον τζείνη γῆ καμμιά ἄλλη πού τῆς ἔμοιαζεν. Γιὰ νὰ σιουρκαστή, * ἐπρόσταξεμ μέσ' τὸ παλάτιν νὰ μαειρέσουν φαγιά τζαὶ νὰ καλέσουν οὔλες τὲς φτωσῆς, τζαὶ κοτζάκαρες τζαὶ κοπέλλες, νὰ φᾶσιν. Τὴν Τζερκατζῆν ἐτοιμαστήκαν τὰ φαγιά τζαὶ τὰ τραπέζια, τζ' ἐσυνάχτησαν οὔλες οἱ φτωσιῆς τζ' ἐφάαν. Ἐκατσεν τζαὶ τὸ βασιλόπουλλομ μιτὰ τους. Ὅτι τζ' ἐπροσπαστήκαν, ἐπρόσταξεν τὸ βασιλόπουλλον νὰ ποῦσιν οὔλες πῶναμ παραμύθιμ, πρῶτα οἱ κοτζάκαρες τζ' ὕστερα οἱ κοπέλλες. Μιά, μιά, νὰ λαλή τὸ παραμύθιν τῆς τζαὶ νὰ σηκῶνεται νὰ φεύκη. Εἶπασιν οὔλες τὰ παραμύθκια τους τζ' ἔμεινεμ μανισῆ τῆς ἡ κοπέλλα. Ἄρκινησεν τὸ παραμύθιν τῆς τζαὶ τὸ βασιλόπουλλον ἄκουεν. Ἄρκινησέν το πού τὴν ἡμέραν πού πῆεν τὸ βασιλόπουλλον ἔσσω τῆς Καστανομαλλούσας, εἶντα λο'ς ἔφνεμ μετὰ τὸ βασιλόπουλλον, τὰ κακὰ πού πάθαμ πού τὸ δράκο τζαὶ τὴν δρακούνα, τὸ δεντρὸν, τὴν δοξαμένην, τὴν μαύρην, τὸ ψάριν, τὰ κόκκαλα τοῦ ψαρκοῦ, τὸ τζυπαρίσιν, τῆγ κοτζάκαρη, τὰ μαντήλια μετὰ τὸ πλουμίν.

Τὸ βασιλόπουλλον ὅτι τζ' ἄκουσεν τὸ παραμύθιν, ἐκατάλαβεν πὼς ἡ κοπέλλα τζείνη ἔν' ἡ Καστανομαλλούσα τζ' ἐσηκώστην τζ' ἀγκάλιασέν τὴν τζ' ἐφίλησέν τὴν, τζ' εἶπεν τῆς πὼς ἔν' νὰ τὴν παντευτή. Ἐφῶναξεν τζαὶ τὴν μαύρην τζ' εἶπεν τῆς τὰ κακὰ ποῦκαμεν τῆς Καστανομαλλούσας, τζ' ἐπρόσταξε δκυὸ δούλους νὰ τὴν πάρουν νὰ τὴν δῆσουν μετὰ τὰ σσοινιά πίσω πῶναν ἀππαρον, νὰ τὸν ἰξαπολύσουν τζαὶ νὰ τοῦ δώκουβ βιτσιάν* νὰ τὴν κατακόψη μέσ' τὰ μαῦρα ὄρη. Τὴν νύχταν ἐπαντρεύτην τὸ βασιλόπουλλομ μετὰ τῆγ Καστανομαλλούσαν, τζ' ἤμουν τζ' ἐγιώ στοὺς γάμους, τζ' ἄκουσα τὸ παραμύθιν τῆς Καστανομαλλούσας, τζ' ἦρτα τζ' εἶπα σᾶς το.

Εὐδοκία Ἰακωβίδου
(Κυθρέα)